

Til lovforslag nr. L 148. Betænkning afgivet af socialudvalget den 28. april 1983

Betænkning

over

Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og om ophævelse af lov om begrænsning af løn under sygdom

(Ophævelse af karensdag og forkortelse af arbejdsgiverperioden)
[af Inge Fischer Møller (S) m.fl.]

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet spørgsmål til socialministeren, arbejdsministeren og indenrigsministeren, som disse har besvaret skriftligt.

Et af udvalgets spørgsmål er optrykt som bilag til betænkningen tillige med socialministerens svar herpå.

Udvalget har endvidere modtaget en skriftlig og mundtlig henvendelse fra Socialarbejdernes Fællesudvalg.

Herefter indstiller et *flertal* (det konservative folkepartis, venstres, fremskridtspartiets, centrum-demokraternes, det radikale venstres og kristeligt folkepartis medlemmer af udvalget) lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *mindretal* (socialdemokratiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af et mindretal stillede ændringsforslag.

Mindretallet udtaler i den forbindelse følgende:

Regeringen har indført karensdagen med det erklærede formål at opnå besparelser. Talrige virksomheder vil ikke følge reglerne, heriblandt nogle af landets største, f.eks. FDB, Dandy, Beauvais, Toms, Galle & Jensen, Haldor Topsøe og SAS.

Fravær på grund af børns sygdom (ifølge overenskomst), arbejdsskader og kronisk sygdom falder udenfor, og tilbage bliver kun få

og heriblandt de allersvageste, nemlig småbørnsfamilier og enlige forsørgere, der ikke ifølge overenskomst er sikret ret til fravær under børns sygdom, personer, der lider under en arbejdsskade, som ikke er registreret som sådan, og personer, der uden at være kronisk syge dog har en større sygdomshypothese end andre.

Det har været meget vigtigt for regeringen, at karensdagen var retfærdig og ramte ensartet. Man har fra regeringens side argumenteret med, at det var en socialt retfærdig besparelse, fordi ingen kunne undgå den. Men det er ikke tilfældet. Vi ved, at en række virksomheder friholder de højestlønnede funktionærer, mens de lavestlønnede skal betale.

Dertil kommer, at nogle ansatte vil kunne anvende flekstid og komme uden om problemet ad denne vej, mens andre tager en feriedag. Men ikke alle har mulighed for at bruge disse udveje, fordi flekstid ikke findes overalt og arbejdets tilrettelæggelse i visse virksomheder ikke muliggør brug af enkeltstående feriedage.

Regeringen har også været meget optaget af, at karensdagsreglen ville gavne erhvervslivet, forhindre pjækkeri og skabe stabilitet på arbejdsmarkedet.

Imidlertid får man det indtryk, at en række arbejdsgivere slet ikke vil bruge karensdagen, mens andre gør det med den største ulyst og mest, fordi de mener at burde følge landets love.